

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Š. S.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Brtníkem, advokátem, se sídlem Dr. Šmerala 6, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2007, č. j. 22 Ca 197/2006 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Stanislavu Brtníkovi, advokátu, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 12. 5. 2006, č. X, byla zamítnuta žalobcova žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle části první, hlavy třetí zákona č. 357/2005 Sb., kterou uplatnil jako osoba uvedená v § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky jako osobě uvedené v § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. mu nevznikl, protože jeho tvrzení o tom, že se v době od roku 1942 do roku 1944 ukrýval z rasových nebo náboženských důvodů se nepodařilo prokázat; žalobcem tvrzená doba ukrývání však nebyla kratší než 3 měsíce, takže nárok na jednorázovou peněžní částku za tuto dobu by ani vzniknout nemohl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 6. 2007, č. j. 22 Ca 197/2006 - 16, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud po citaci příslušných ustanovení zákona č. 357/2005 Sb. a zákona č. 261/2001 Sb. uvedl, že ze zákona č. 357/2005 Sb. vyplývá, že se přiznává jednorázová peněžní částka jen těm osobám, které se z rasových důvodů za II. světové války ukrývaly po dobu kratší tří měsíců. Ukrýval-li se žalobce po dobu delší, jednorázová peněžní částka mu podle uvedeného zákona nenáleží. Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda s ohledem na to, že se žalobce podle svého tvrzení ukrýval po dobu delší tří měsíců, neměla být jeho žádost podle svého obsahu posouzena podle zákona č. 261/2001 Sb. Poukázal však na to, že podle § 3 odst. 2 uvedeného zákona je nárok nutné uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí, nejpozději do 31. 12. 2002, jinak nárok zaniká. Z uvedeného plyne, že pokud žalobce podal žádost o jednorázovou peněžní částku až dne 3. 4. 2006, nemohla být tato jeho žádost posouzena podle zákona č. 261/2001 Sb., a to proto, že žádost byla podána až po 31. 12. 2002, tj. až po uplynutí propadné lhůty stanovené § 3 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb. Z uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž poukázal na to, že jako osoba, která se musela během II. světové války skrývat z rasových důvodů, je toho názoru, že mu finanční odškodnění právem náleží a má na ně nárok. Dále uvedl, že pobírá minimální důchod, skrývání za ponižujících a těžkých podmínek, o hladu a zimě zanechalo následky i na jeho zdraví. Proto se domáhá svých oprávněných nároků a obrací se na Nejvyšší správní soud, aby v jeho případě rozhodl.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2007, č. j. 22 Ca 197/2006 - 28, byl žalobci pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Stanislav Brtník. Uvedený zástupce doplnil kasační stížnost stěžovatele podáním z 23. 10. 2007, v němž uvedl, že vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že tvrdil dostatek skutečností, na základě kterých mohl soud rozhodnout, když uvedl, že byl v době od roku 1942 do roku 1944 perzekuován z rasových důvodů, neboť je Rom. Skutečnost, že Romové byli v uvedeném období obětí perzekuce a následné genocidy je všeobecně známá, jedná se tedy o notoricky známou skutečnost, kterou nebylo potřeba prokazovat. Z těchto důvodů se domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáními z 8. 10. 2007 a 8. 11. 2007. V nich poukázala především na to, že odůvodní kasační stížnosti, kromě toho, že je velmi stručné, vychází z několika mylných předpokladů. Žalovaná zdůrazňuje, že stěžovatel se předně mylí, pokud uvádí, že rozhodnutím ze dne 12. 5. 2006 žalovaná rozhodla o jeho žádosti o jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb., neboť toto rozhodnutí se týkalo jeho žádosti o peněžní částku podle zákona č. 357/2005 Sb. Pokud stěžovatel i v kasační stížnosti setrval na svém tvrzení, že byl perzekuován v letech 1942 - 1944, pak tím pouze znovu podpořil správnost závěru plynoucího z rozhodnutí žalované i z rozsudku krajského soudu, podle něhož mu peněžní částka podle zákona č. 357/2005 Sb. nenáleží, protože tvrzené ukrývání bylo delší než 3 měsíce. Z odůvodnění kasační stížnosti

je dále zřejmé, že stěžovatel patrně stále vychází z předpokladu, že postačí, jestliže se určitá osoba označí za příslušníka skupiny (rasy, etnika) osob, jíž se týkalo rasově motivované nacistické zákonodárství, tedy z předpokladu, že nárok na peněžní částku je koncipován na principu pouhé plošné příslušnosti k takové skupině. Z § 9 zákona č. 357/2005 Sb. ve spojení s § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. však plyne, že nárok je spojen s prokázáním splnění zákonem stanovených podmínek každou jednotlivou osobou, která jej uplatní. Žalovaná proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Jak již správně krajský soud vysvětlil, přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 357/2005 Sb. náleží pouze těm osobám, které se z rasových důvodů za II. světové války ukrývaly po dobu kratší tří měsíců; pokud ukrývání trvalo dobu delší, jednorázová peněžní částka podle uvedeného zákona nenáleží, bylo ji možno však přiznat podle zákona č. 261/2001 Sb.

Krajský soud přitom vycházel z tvrzení stěžovatele, že jeho ukrývání trvalo v době od roku 1942 do roku 1944, tedy po dobu výrazně převyšující dobu tří měsíců. Stěžovateli tak mohla být přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 261/2001 Sb. (pokud by prokázal, že se v uvedených letech skutečně z důvodů uvedených v zákoně ukrýval), její přiznání podle zákona č. 357/2005 Sb. je již s přihlédnutím k tvrzení stěžovatele vyloučeno, bez ohledu na to, zda skutečně se v uvedených letech ukrýval. V kasační stížnosti stěžovatel pouze opakuje svá tvrzení o ukrývání se v letech 1942 až 1944, a nijak nezpochybnuje závěr krajského soudu, že v takovémto případě, kdy tvrzené ukrývání trvalo delší dobu než tři měsíce je přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 357/2005 Sb. vyloučeno.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením krajského soudu ustanoven zástupcem advokát JUDr. Stanislav Brtník. Uvedený advokát k výzvě soudu nevyčíslil odměnu za zastupování stěžovatele a ani nesdělil, zda je plátcem DPH. Z obsahu spisu vyplývá, že podáním z 23. 10. 2007 ustanovený advokát doplnil kasační stížnost stěžovatele, takže by mu náležela odměna za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Tento doplněk kasační stížnosti, který je velmi stručný, pouze znovu opakuje tvrzení stěžovatele, že byl v letech 1942 - 1944 perzekuován z rasových důvodů, a nijak nezpochybňuje závěry krajského soudu, které vedly tento soud k zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že tento doplněk kasační stížnosti nijak nesměřuje proti důvodům, jež krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, rozhodl Nejvyšší správní soud, že se ustanovenému zástupci odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu